

Această publicație a apărut cu sprijinul
Consiliului Județean Maramureș

Gazeta

de

NR. 42, decembrie 2014

RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE ORTODOXĂ

UN PROIECT AL ASOCIAȚIEI TINERILOR ORTODOCȘI AI PROTOPOPIATULUI BAIA MARE ÎN PARTENERIAT CU

† JUSTINIAN CHIRA

Arhiepiscopul Maramureșului
și Sătmarului

Iubiții mei fii sufletești,

În Noul Testament, în Sfintele Evanghelii, nu se găsește nici cel mai mic element de basm sau de istorioare omenești, nici o urmă de fabulă, de legendă sau mit. Totul este natural și supranatural, totul este firesc și supraomnesc. În Sfintele Evanghelii se întâlnește naturalul cu supranaturalul, căruia oamenii îi zic miracol sau minune, dar acestea nu sunt decât realități sau fenomene care se desfășoară pe alte dimensiuni, ce depășesc legile pe care omul le poate atinge.

Pentru înaintașii noștri, realizările de azi ale rațiunii omenești ar fi niște miracole, niște minuni, însă ele nu sunt minuni, ci realități materiale și naturale, pe care omul le-a descoperit, cu puterea rațiunii primită de la Puterea care este mai presus de puterile noastre, atunci când această Putere a hotărât că a venit timpul să se descopere omului. Dar sunt infinit de multe taine în lume pe care omul nu le-a descoperit încă. Niciodată nu ne vom putea ridica la starea Celui pentru care nu există nici o taină necunoscută sau neștiută. Dumnezeu este atotputernic, atotștiutor, etern, Stăpân desăvârșit al cerului și al pământului, precum ne-a spus Fiul Tatălui care S-a întrupat. Fiul, ca și Tatăl, a dovedit că are putere nelimitată, putere infinită. Faptele cele suprafirești, care pentru noi erau minuni, erau miracole, pentru El, care este Dumnezeu întrupat, actele suprafirești, minunile pe care le-a săvârșit aici pe pământ, erau lucruri firești. Pentru Hristos erau fapte naturale, pentru că El, pe lângă firea de om pe care și-a însușit-o de bunăvoie, avea și fire dumnezeiască, adică putere egală cu Tatăl, cu Dumnezeu cel etern, nelimitat, nemărginit. De aceea, tot ceea

ce făcea, lucruri mai presus de puterea omenească, pe toate le făcea cu puterea dumnezeiască, care nu are nici un obstacol. Zămislirea, nașterea, viața, moartea, învierea, înălțarea, atotprezența, fac parte din faptele lui Dumnezeu, Care a acceptat să se întrupeze, adică să primească și firea omenească. Și toate acestea pentru că a dorit să-l înobileze pe om cu darurile lumii perfecte, cu toate darurile unei ființe eterne și fericite, ale unei făpturi îndumnezeite, prin Iisus Hristos, prin Fiul, Care l-a făcut pe om să devină și el fiu al lui Dumnezeu.

De aceea Fiul lui Dumnezeu a acceptat toate condițiile unei ființe omenești, a

acceptat toată umilința, toată suferința unei ființe omenești. A făcut Fiul lui Dumnezeu un pogorământ necuprins atunci când S-a supus condiției vieții omenești.

Însă prin zămislirea Lui s-a ridicat mai presus de toți oamenii, pentru că El nu S-a zămislit din sămânța bărbătească, ci El S-a zămislit fără de păcat de la Duhul Sfânt, așa cum i-a spus Arhanghelul Gavriil Fecioarei Maria:

„Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Lc. 1,35).

PASTORALĂ

Nașterea Domnului 2014

Iubiți frați și iubite surori,

Viața personală a lui Iisus, în mare parte necunoscută de oameni, e cunoscută numai de mama Lui, de Fecioara Maria și de dreptul Iosif, care de la început, de la zămislirea Pruncului, au știut că au în fața lor pe Fiul lui Dumnezeu. Când S-a culcat și când S-a sculat, când a fost treaz și când dormea, când lucra și când mânca, Mama Lui și bătrânul Iosif întotdeauna priveau la Iisus ca la Dumnezeu, ca la Cel ce era un adevărat Mesia, Mântuitorul lumii, Cel prin Care s-au făcut toate câte s-au făcut. Cu câtă sfințenie și profundă adorație priveau la El Iosif și Maria. Mama privea la Cel după trup era Fiul ei, dar în realitate era Fiul lui Dumnezeu.

Câtă grijă a avut de El Maica Lui în fiecare zi, în fiecare moment; pentru că Maica Domnului a fost conștientă de la început ce răspundere are ea față de viața Fiului Evei. Ea era conștientă că Iisus, Fiul ei, este Mesia, este Mântuitorul lumii, Cel așteptat de tot neamul omenesc, de când Adam și Eva au căzut și au fost alungați din Eden. Maica Domnului era conștientă ce sarcină i-a dat Dumnezeu, ce răspundere are față de întreaga omenire.

Salvarea depindea de Cel ce S-a născut, de Cel pe care ea L-a ținut în brațe și i-a apărât viața, fugind cu El prin pustie ca să-L salveze de slugile lui Irod și de toți dușmanii lui Dumnezeu. Ea a trăit cu Iisus între străini, retrasă, iar la întoarcerea din Egipt, după porunca dumnezeiască, s-a așezat în Nazaret, într-un sat de oameni fără suflet, fără inimă, care se uitau la această femeie săracă cu neîncredere și cu ură. Aici, în Nazaret, a fost primit în casa lui Cleopa,

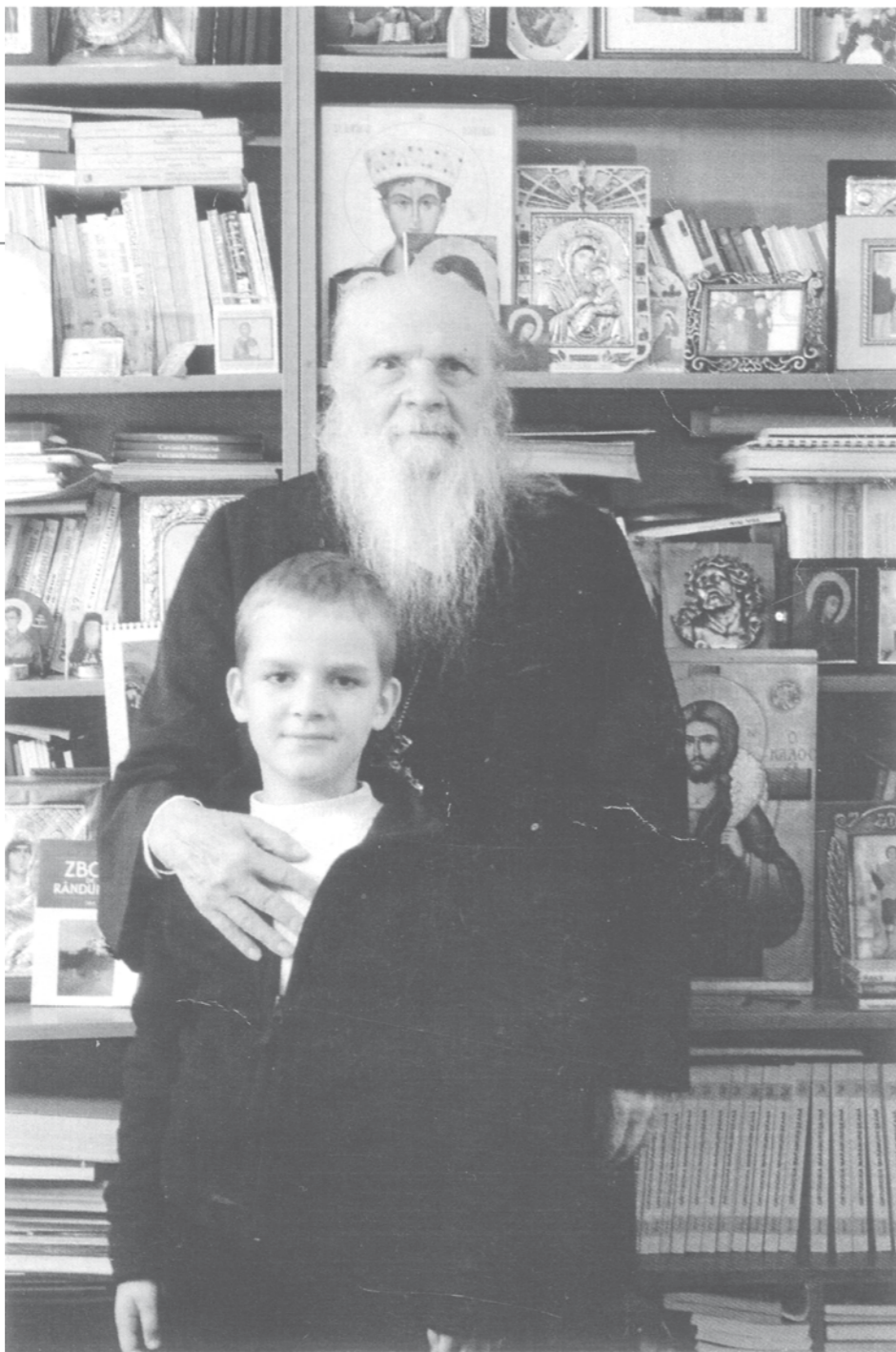
fratele bătrânului Iosif, care avea patru feciori și mai multe fete. Toți aceștia erau nevoiți să-L primească la masă cu ei, dar Îl priveau pe Iisus cu dispreț, pentru că nu era ca ei. Îl credeau fără minte și Îl invidiau pe Iisus pentru că îi întrecea pe toți prin răbdare, prin bunătațe, prin înțelepciune și frumusețe, în timp ce mama Lui, neînțeleasă de fiii lui Cleopa,

Îl alinta și-L privea cu infinită dragoste și respect. Toate purtările fiilor lui Cleopa, care era fratele bătrânului Iosif, trebuia să le suporte Mama lui Iisus în tăcere și cu mare grijă, ca să nu divulge taina cea mare, ca să nu spună oamenilor că acest tânăr, Iisus, fiul ei, este Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul lumii.

„Cu încredere că Dumnezeu îmi va asculta și acum rugăciunile, vă doresc în anul care vine, la voi cei de față și la toți cei ce sunt departe de casa părintească, să aveți sănătate trupului și sufletului, să aveți sărbători liniștite, sărbători fericite și bucurii mai multe. Pentru toate acestea se roagă bătrânul vostru Arhiepiscop Justinian din Maramureș”.

† JUSTINIAN CHIRA

Arhiepiscopul Maramureșului și Sătmarului

Dacă acest lucru l-ar fi aflat nazarinenii sau fiii lui Cleopa, „frații Lui” (Mt. 13,55), nimeni nu ar fi crezut sau înțeles marea taină și L-ar fi ucis, azvârlindu-L în prăpastie, pe când El împlinise majoratul. Poporul îl cinstea și-L asculta cu dragoste, cu speranță, cu încredere. Întreaga Palestină începuse să-L admire, mai ales după ce Ioan Botezătorul îl primise la Iordan să Se boteze, iar a doua zi după botez, văzându-L pe Iisus trecând pe cale, în auzul tuturor, Ioan Profetul a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii” (In. 1,29).

Într-una din zile, Hristos a cerut în sinagoga din Nazaret cartea profetului Isaia și a deschis-o la cuvintele:

„Duhul Domnului este peste Mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate” (Isaia 61,1).

După ce a închis cartea, Domnul a spus: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre” (Lc. 4,21), adică „aici Isaia vorbește despre Mine”.

Atunci, îndată, nazarinenii s-au revoltat grozav și au sărit toți să-L ridice și să-L arunce în prăpastia care exista atunci la

marginea Nazaretului. Numai cu puterea dumnezeiască, pe care Iisus o avea de la naștere, a ieșit dintre ucigași.

Iată, în ce pericol ar fi fost Iisus dacă Maica Lui ar fi divulgat marea taină a Fiului ei, că El este Cel prevestit de toți proorocii și așteptat de tot neamul omenesc. Sarcina de a păstra această taină o avea Fecioara Maria. Ea știa că de păstrarea acestei taine depindea mântuirea lumii, depindea viitorul omenirii.

De aceea Ea a păstrat cu grijă această taină a lui Iisus. Fecioara Maria a dovedit că știe și este în stare să păstreze taina pe care i-a încredințat-o Dumnezeu Tatăl, Taina Fiului Său, pe care Tatăl L-a trimis în lume, în lumea care era dominată de puterea satanei.

Deși Domnul Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să se nască „între ai săi” (In.1,11) - adică în mijlocul poporului ales, în mijlocul fiilor lui Israel -, aceștia nu L-au recunoscut și nu L-au primit.

Din nefericire, acești fii s-au îndârjit și, ca pe un tâlhar, L-au dat în mâinile păgânilor, dar El coborând în mormânt, a treia zi a înviat.

Prin Învierea Sa a dovedit că Cel ce S-a născut într-o peșteră săracă în Betleem și a fost ținut în brațe, este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Alungat fiind din casa Lui, S-a întors cu fața către neamuri, iar neamurile L-au primit ca pe Mesia ce se numește Hristos, Fiul al lui Dumnezeu.

„Cauza și izvorul bucuriei noastre de la toate sărbătorile și în toate zilele de aici vine, din Nașterea și Învierea Domnului. Nașterea și Învierea lui Hristos au fost speranța neamului omenesc. Crăciunul și Paștele sunt speranța și mângâierea noastră și acum. Greutățile vieții vin și trec așa cum vin și trec norii întunecați, dar după furtună vine întotdeauna vreme bună, cerul se înseninează, anii trec, copiii cresc, se schimă tot ce-i omenesc și noi întinerim-zic creștinii”.

Pe ceea ce L-a născut, toate neamurile pământului o numesc Născătoare de Dumnezeu, toată lumea o venerază, o laudă, îi preamăresc numele cu recunoștință, de două mii de ani.

Iubiții mei fii sufletești,

În aceste zile binecuvântate de Dumnezeu ale marelui Praznic al Nașterii Domnului mă rog la Maica Domnului pentru toate femeile din România, pentru toate mamele și copiii lor, pentru toți tinerii și pentru viitorul lor. Am încredere în viitorul acestor tineri care se vor ridica și vor spăla păcatele prin care am trecut în acest secol. Lumea a trecut prin multe și mari greutăți, dar Dumnezeu a fost și este cu noi, cu poporul român, pentru că acest popor este drept și credincios, iubitor de Maica Domnului și de Iisus Hristos. Mileniul doi a fost cel mai greu mileniu din viața omenirii. Eu mă rog și cer la Dumnezeu ca mileniul trei pe care l-am început să fie un mileniu întinerit, știința și credința să se înfrățescă și oamenii să-L găsească pe Iisus Hristos, să-L asculte și să-L iubească. Toată

viața pentru aceasta am trăit și cu speranța aceasta mă despart de voi, de toți frații, de toți fiii lui Adam, care vor deveni frații lui Iisus Hristos și fiii lui Dumnezeu.

Noaptea Nașterii Domnului este tot așa de frumoasă ca noaptea Învierii Domnului, pentru că și în această noapte a Nașterii Domnului îngerii au coborât și au venit între noi, au petrecut cu noi. Au venit la păstorii din Betleem și le-au vestit zicând:

„Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Lc. 2, 10-14).

Și în noaptea Învierii, după ce a înviat Hristos, au venit îngerii și au răsturnat piatra de pe mormântul în care Iosif și Nicodim, în prezența Maicii Domnului, au pus trupul lui Iisus. După ce Domnul a înviat, îngerul Gavriil a venit și a răsturnat piatra de pe mormânt și le-a arătat mironosițelor și apostolilor, și prin ei tuturor oamenilor din toate timpurile și din toate locurile, că mormântul este gol, că Iisus Hristos a înviat și S-a arătat multora. Atunci, toți cei ce au auzit acestea, au venit din Ierusalim și din împrejurimi, au alergat și au văzut mormântul și mulți L-au văzut și pe Domnul, dintre care cei dintâi au fost Maica Domnului și ucenicii Domnului, care s-au bucurat și au plecat în toate părțile lumii, ei fiind martorii Învierii Domnului. Toți apostolii și cei care au crezut, de atunci și până în timpurile noastre, și-au dat viața pentru Iisus Hristos bucurându-se. Dintre aceștia au făcut parte și Voievodul Constantin Brâncoveanu și cei patru fii ai săi. Martorii ai Nașterii și Învierii lui Hristos au fost milioanele de

martiri care în cele două mii de ani și-au dat viața mărturisind că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Care S-a născut în Betleem, S-a jertfit pe cruce și a înviat din mormânt.

Nașterea și Învierea Domnului sunt temelii credinței noastre, a vieții noastre, a nașterii noastre, a tuturor celor ce facem parte din Biserica lui Hristos. De aceea ne bucurăm toată viața că suntem creștini și mărturisim mereu, prin faptele noastre, prin viața noastră, că noi ne bucurăm în fiecare an la Nașterea și la Învierea lui Hristos. Cauza și izvorul bucuriei noastre de la toate sărbătorile și în toate zilele de aici vine, din Nașterea și Învierea Domnului. Nașterea și Învierea lui Hristos au fost speranța neamului omenesc. Crăciunul și Paștele sunt speranța și mângâierea noastră și acum. Greutățile vieții vin și trec așa cum vin și trec norii întunecați, dar după furtună vine întotdeauna vreme bună, cerul se înseninează, anii trec, copiii cresc, se schimă tot ce-i omenesc și noi întinerim-zic creștinii.

Copiii de acum sunt cea mai frumoasă bucurie a noastră, tinerii sunt mândria și speranța noastră, bărbații din România sunt mândria și puterea de azi și de mâine, pentru țară, pentru pământul acesta pe care l-am moștenit de la străbuni și pe care l-au râvnit mulți străini să ni-l fure.

Cu încredere că Dumnezeu îmi va asculta și acum rugăciunile, vă doresc în anul care vine, la voi cei de față și la toți cei ce sunt departe de casa părintească, să aveți sănătate trupului și sufletului, să aveți sărbători liniștite, sărbători fericite și bucurii mai multe. Pentru toate acestea se roagă bătrânul vostru Arhiepiscop Justinian din Maramureș. „Să ne rugăm la Dumnezeu ca toate armele să fie date la fier vechi”. Așa i-am îndemnat pe toți tinerii din România. De aceea vă rog și vă sfătuiesc și pe voi, așa cum am sfătuit pe cei 3.500 de tineri, care în zilele de 3-6 septembrie au vizitat țara și frumosul nostru oraș Baia Mare, ca în fiecare seară, când puneți capul vostru obosit pe pernă, gândul să-l îndreptați spre Dumnezeu.

CEA DE-A XV-A EDIȚIE A MANIFESTĂRII „De Nașterea Domnului”

și Concursul Județean de Interpretare a colindelor „Colindătorii”

EDIȚIA A IV -A, BAI A MARE, 13 DECEMBRIE 2014

Sâmbăta, 13 decembrie 2014, la Catedrala Episcopală „Sfânta Treime” din Baia Mare, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Dr. Iustin Sigheteanu a avut loc cea de-a XV-a ediție a manifestării „ De Nașterea Domnului” și Concursul Județean de Interpretare a colindelor „Colindătorii”, ediția a IV a organizat de Inspectoratul Școlar Județean Maramureș.

În cadrul concursului „Colindătorii”, cele zece formații corale calificate au fost clasificate astfel:

MARELE PREMIU: Grupul Vocal Florile Cosăului de la Școala Budești.

PREMIUL I: Grupul vocal Vestitorii Nașterii Domnului de la Liceul Teoretic „Bogdan Vodă” Vișeu.

PREMIUL II: Grupul vocal Voci maramureșene de la Liceul Tehnologic „Dr. Florian Ulmeanu”

PREMIUL III: Grupul vocal Colindătorii Nașterii Domnului de la Școala Gimnazială „Dimitrie Cantemir”

MENȚIUNEA I: Grupul vocal Deisis al Liceului Teoretic „Petru Rareș” din Târgu Lăpuș.

Duminica 13 decembrie, PS Iustin Sigheteanu a liturghisit și a predicat în Catedrala Episcopală „Sf. Treime,, din Baia Mare.

MENȚIUNEA II: Grupul vocal **Coronița** Școala Gimnazială „Alexandru Ivasiuc” Baia Mare.

MENȚIUNEA III: Grupul **Tinerii creștini** de la Liceul Tehnologic Transilvania

PREMIUL SPECIAL PENTRU PĂSTRAREA ȘI PROMOVAREA TRADIȚIEI LOCALE: Grupul vocal **Colindătorii** de la Școala Gimnazială Cernești.

PREMIUL SPECIAL PENTRU PĂSTRAREA ȘI PROMOVAREA PORTULUI POPULAR ÎN MEDIUL URBAN: Grupul **Cent Colind** de la Colegiul Economic Nicolae Titulescu din Baia Mare.

PREMIUL SPECIAL PENTRU AUTENTICITATEA COLINDELOR: Grupul vocal **Colindători din Chioar** de la Școala Gimnazială Mireșu Mare

TRUPELE DE TEATRU RELIGIOS:

PREMIUL I: Școala Gimnazială Baia Sprie, Structura Chiuzbaia – „Viflaimul”

PREMIUL II: Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza” - „Pastorii la iesle”

PREMIUL III: Școala Gimnazială Asuaju de Sus - „Irozii”

MENȚIUNEA I: Colegiu Tehnic „Anghel Saligny” - „Cei trei magi și Irod”

De la ora 17.30 P.S. Iustin Sigheteanul a participat în Catedrala Episcopala la concertul solemn de colinde susținut de corurile: „Angelli” al Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Iosif Marturisorul” din Baia Mare, Corul „Sfântul Ioan Damaschinul” al Facultății de Teologie Ortodoxă din Baia Mare, Corul „Doxologia” al Catedralei Episcopale „Sf. Treime” din Baia Mare și corala „Arhanghelii” a preoților din Episcopia Ortodoxă Română a Maramuresului și Satmarului.

PARTENERII EVENIMENTULUI:

Episcopia Ortodoxă a Maramureșului și Sătmarului
Catedrala Episcopală „Sfânta Treime” Baia Mare
Casa Corpului Didactic Maramureș
Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Iosif Mărturisorul”

PARTENERI MEDIA:

Trinitas, Ziarul Lumina,
Glasul Maramureșului, Graiul Maramuresului, EMM, Doza 24, Vocea Transilvaniei, TL+.

DIN JURIU AU FĂCUT PARTE:

Președinte de onoare:
Preasfințitul Părinte Dr. Iustin Sigheteanu
Președinte executiv: pr.prof. Drd. Baboșan Andrei
pr.prof. Ștefan Mioara
pr.prof. Dr. Stan Teofil
pr.prof. Pop Ioan Marian
pr.prof. Drd. Roatiș Bogdan

Inspector pentru Religie, pr. prof. **Hoban Florin**

DE MARAMUREȘ
Gazeta

Baia Mare, Bd. Traian 23/9
Tel. 0728-836 348,
0362-401 332
fax 0362-401 331
www.gazetademaramures.ro

Fondator
Dan **PÂRCĂLAB**

Director general
Ioana **LUCĂCEL**

Coordonator de proiect
Mircea **CRÎȘAN**

IT/DTP
Ada **FONAI**

Redactori
Pr.dr. Cristian **Ștefan**
- consilier cultural

Pr. Vasile **Fodoruț**
Pr.dr. Augustin **Vasile**
- vicar administrativ

Protos. drd. Casian **Filip**
- eclesiarh al Catedralei Episcopale „Sfânta Treime”
Arhidiacon Teodosie **Bud**
- consilier sector economic-financiar

Arhidiacon Andrei **Pop**
- secretar eparhial
Preot Bogdan **Ciocotișan**
- președinte ATOP Baia Mare

Am vizitat și am participat la orele de religie în școlile elementare din Baia Mare. După această vizită am rămas deosebit de impresionat și cu convingerea fermă că introducerea acestor ore de religie este de o importanță deosebită pentru vindecarea copiilor noștri de anumite goluri, care pejudiciază maturizarea lor, formarea lor, luminarea lor, desăvârșirea lor spirituală, intelectuală, morală și socială, integrarea lor în viața creștină, precum și construirea caracterului lor. Ceea ce realizează religia, ceea ce primește un copil, un tânăr sau orice om, prin religie, nu este o nouă ideologie, așa cum greșit se exprimă cei ce nu cunosc ce este religia. Religia nu este o ideologie. Religia este viață. Religia este o parte componentă din ființa omenească, iar ființa omenească nu are doar viață biologică, ci are și un element nemuritor ce face din această făptură o ființă gânditoare, creatoare, producătoare de valori, de acte și fapte pe care nici o vietate de pe pământ nu o poate realiza, pentru că nu are „viață”, adică suflet, acea scânteie divină în ea. Doar omul, format din trup viu și suflet nemuritor, realizează bunuri și valori ce depășesc toate bunurile materiale. Pe lângă bunuri materiale omul realizează și bunuri spirituale: Știință, Filosofie, Artă, Poezie, cultura în general, în care intră toate creațiile ființei umane.

Mai presus de toate, omul dispune de voința liberă prin care el are posibilitatea să transforme viața lui, societatea și lumea în sânul căreia trăiește, într-un infern sau într-un paradis. Creatorul i-a acordat omului acest drept și această putere, prin care omul să vină lângă El, lângă Creatorul, sau să treacă în tabăra distructivă a răului, prin care să transforme totul într-un haos, dând drept hazardului - acestui instinct al întunericului -, să se joace cu existența noastră, a întregii lumi, a universului. Aceasta, însă, s-ar întâmpla dacă Providența n-ar veghea și nu ar îndruma, prin religie, creatura, să meargă și să respecte strict legile ce i-au fost imprimate și date de la început, de când Creatorul a adus cosmosul din neființă la ființă.

Liberul arbitru, voia liberă, cu care omul a fost înzestrat ca să devină asemenea cu Dumnezeu, are nevoie să fie cultivată, îndrumată, instruită, învățată, chiar dacă fiecare ființă umană, în mod firesc cunoaște binele și răul, adică poate face diferența între ceea ce este bine și ceea ce este rău. Acest dar i-a fost dat omului de Dumnezeu după cum zice „Ți-am dat să cunoști binele și răul” (Deut. 30,15). Dar omul, căzând din starea primordială, alunecă ușor spre ceea ce este negativ, deoarece pentru aceasta nu trebuie să depună efort, căderea fiind o continuare a căderii celei dintâi, care a fost o cădere din afară de istorie în istorie, o

cădere din nemurire în pierire, din viață în moarte, o cădere din traectoria eternă, ce i-a fost imprimată omului de la început, în rătăciră haotică, înafara legilor eterne date de Dumnezeu pentru el. După ce omul a căzut din lumină în întuneric, pentru a se putea regăsi pe sine, pentru a ieși din grotle și tavernele în care căzuse alături de animale, pentru a putea aprinde un opaiț - prima invenție a omului-, pentru a-și putea ridica fruntea spre stele, spre zorile luminoase și spre amurgurile mărețe, spre a privi azurul cerurilor de vară și a întrezări acolo o mână, o față despre care și-a dat seama că-l veghează de la început, că-i coordonează viața, că îl asistă și îl cheamă, Creatorul i-a trimis omului soli. Mai întâi i-a vorbit prin creatura Sa și atunci omul a strigat: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria” (Ps. 18,1).

Aceasta a fost revelația naturală. Dar Dumnezeu a văzut că nu-i este de ajuns această Revelație și atunci Cel etern, „Cel ce este” (Ieș. 3,14), i-a vorbit omului direct prin protopărințele neamului omenesc, i-a vorbit primului om ce căzuse strigându-l: „Adame, unde ești?” (Fc. 3,9). Acesta este cuvântul prin care Domnul a început dialogul cu omul căzut, a cărui gândire și cunoaștere se întunecase. Mai departe, Creatorul i-a vorbit omului prin făpturile alese de El, numiți Patriarhi, Prooroci, Drepti și Sfinți. Pe aceștia Dumnezeu i-a iluminat și prin ei Dumnezeu le-a dat oamenilor Legea, profețiile și psalmii. Prin acestea Dumnezeu le-a vorbit oamenilor, într-o limbă înțeleasă de ei, dar prin care s-au descoperit tainele cele mari și necuprinse ale vieții. Aceasta este Revelația supranaturală, prin care omul a cunoscut limpede destinul său, locul său unic în univers, drumul său pe care trebuie să-l facă spre lumină, deci inversul drumului spre care îl îndemnase prin înșelare cel rău, vrăjmașul lui Dumnezeu.

Ca o incununare, „la plinirea vremii” (Gal.

4,4), adică atunci când omul se maturizase și mintea lui nu se mai găsea în faza copilăriei, S-a coborât în sânul lumii create Cel necreat. S-a coborât în sânul lumii materiale, Cel ce era deoființă cu Dumnezeu - Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce „S-a întrupat și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (In. 1,14). Acesta este Iisus Hristos, Care, în mod desăvârșit, mai presus decât toți dreptii și profeții, nemijlocit, ne-a adus de la Dumnezeu Vestea, Învățătura și Descoperirea cea mai presus de orice învățătură. A întemeiat Împărăția lui Dumnezeu pe pământ care este Biserica și a așezat în ea mijloacele, așa-numitele „Taine”, pentru că lucrarea lor este tainică și necuprinșă de mintea omenească. Cel înțelept, Fiul Tatălui, S-a jertfit pentru salvarea omului care devenise victimă a morții, apoi a Înviat, iar prin învierea Sa ne-a arătat că tot cel ce „va asculta și va implini” Cuvântul Său, va reveni la starea primordială de ființă nemuritoare și moștenitoare a Slavei și Fericirii veșnice, care sunt bunurile cele mai înalte, pe care, în mod desăvârșit le are numai Dumnezeu, dar pe care Dumnezeu dorește să le dăruiască și creaturii Lui celei mai iubite, care este omul.

Toate aceste înalte Descoperiri ale lui Dumnezeu, deci toate cuvintele lui Dumnezeu care sunt Duh și Viață, trebuie cunoscute, trebuie păstrate, trebuie învățate. Avem nevoie de ele ca să ne putem realiza. Ele nu sunt teorii, nici ideologii, nici creații sau invenții omenești - pe care timpul le înghite - ci sunt adevăruri fundamentale care nu pier, după cum ne-a dovedit istoria. Istoria ne-a dovedit că sentimentul religios se află înăscut în firea omenească, dar aceasta se întunecă, se falsifică, - după cum am văzut de-a lungul veacurilor-, atunci când omul neînvățat nu cunoaște cuvântul lui Dumnezeu și de aceea se rătăcește și-și face zei și dumnezei străini, închinându-se la pietre și lemne, la lună și

Apel la conștiință și rațiune

la soare, la animale și la șerpi, la tot ce este străin de Dumnezeu Cel adevărat.

Omul de azi este în pericol de a cădea într-o idolatrie mai periculoasă și mai întunecată decât a fost idolatria lumii antice. Instinctele animale, sunt cele dintâi zeități de care omul a ajuns să fie rob.

Nu este nevoie de dovezi. Le simțim, le trăim, le vedem manifestându-se între noi și în jurul nostru în modul cel mai sălbatic, începând de la copil, crescând cu mare intensitate în tânăr, maturizându-se în bărbat și în femeie și tinzând să se mențină și în bătrâni, atunci când aceștia nu sunt instruiți, când nu sunt educați și nu sunt crescuți în lumina Evangheliei lui Iisus Hristos.

Egoismul este alt idol al zilelor noastre, un adevărat moloh care-și devorează pe propriii săi fii. Toți cei ce se lasă cucerți de acest idol devin victime ale idolului lor, victime ale egoismului. Acest idol provoacă dușmăniile, ura, tâlhăriile, invidiile, uciderile și războaiele. Din cauza acestuia, a egoismului, pământul s-a umplut de cadavre și iadul de suflete. Acest păcat răcește și pustiește inimile de cea mai nobilă virtute care este iubirea, ucide cele mai nobile sentimente cu care a fost înzestrat omul, sentimentele religioase. Desfigurează chipul frumos al oamenilor, pe care îi transformă în vânzători, trădători, ucigători de frați, în demoni cu chip de oameni, dar cu fire de fiară. Împotriva acestora, împotriva tuturor relelor din lume, nu există alt scut decât Evanghelia, Învățătura și Viața lui Iisus Hristos, pe care, cunoscându-o, omul este apărut de toți monștrii, de tot ceea ce-l nenorocește pe om.

Puterile răului, dușmanii lui Dumnezeu, care de fapt sunt dușmanii de moarte ai omului, încearcă pe toate căile să șteargă din memoria omului chipul lui Iisus Hristos. Diavolul, vrăjmașul cel mare al lui Dumnezeu și al omului și, împreună cu el, toți vrăjmașii lui Dumnezeu și ai omului, știu că dacă omenirea pierde credința în Iisus Hristos, omul pierde orice legătură cu Dumnezeu, cu lumea dumnezeiască, cu lumea suprapământescă, omul rămâne din nou singur și părăsit, așa cum a fost înainte de Hristos, într-un univers pustiu și locuit numai de valurile întunecate și înspăimântătoare ale morții.

Lupta cea mare, Armagedonul, aici este. Cu o violență nespūsă, puterile iadului lovesc în Hristos, în Biserica lui Hristos, în sufletul omului, în inima copilului, ca să nu-L cunoască pe Hristos, nici viața lui Iisus Hristos, nici puterea lui Iisus Hristos, nici învățătura lui Iisus Hristos. Pentru că știe cel viclan și fiecare slugă a diavolului, că fără Hristos se năruie totul, se pustiește tot neamul omenesc. Fără Hristos, care e Lumină și Viață, poporul lui Dumnezeu intră în

putrefacție, de la care nu-l va putea salva nimeni și nimic, nici știința, nici cultura, nici tehnica, nici arta. De aceea, după ce Fiul lui Dumnezeu a biruit pe cel rău și moartea, după ce a înviat, S-a adresat ucenicilor Săi și le-a poruncit zicând: „mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă și iață Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Mt. 28,19-20).

Iată sarcina supremă pe care o avem noi slujitorii lui Dumnezeu, iață datoria pe care o are Biserica lui Hristos. Iată datoria pe care o aveți fiecare dintre voi, cei ce ați născut și ați adus în lume copii și fii ai lui Dumnezeu: să-i botezați, să-i învățați Evanghelia lui Iisus Hristos, care nu este o nenorocită ideologie, așa cum cred cei ce au crescut și au fost indoctrinați de Marx și Engels, de Lenin, de Stalin și de ucenicii acestora.

Învățătura lui Iisus Hristos, repet, nu este o teorie, nu este o ideologie, nu este doctrină politică, ea este viața noastră aici și-n eternitate, ea este Har, ea este elementul necesar prin care omul se întreguște, devine om în înțelesul pozitiv al cuvântului. Religia creștină este necesară vieții, așa cum este necesară apa pentru orice plantă și mai ales pentru ființa omenească. Prin nimic nu poate fi mai ușor ucis omul, ca prin sete. Nu hrană cere omul când moare, ci apă. Așa și sufletul, nu cere teorii, nu cere ideologii, nu filosofii cere omul, ci „Apa cea vie” (In. 4,10-14) a Cuvântului curat al lui Dumnezeu. De aceea Familia, Biserica și Școala, au datoria să instruiască pe noii născuți, odraslele noastre scumpe, odraslele noastre sfinte, pe copiii aceștia nevinovați, de sufletele cărora vor da seama înaintea lui Dumnezeu toți cei ce le stau împotriva. Familia, Biserica și Școala au datoria să le dăruiască acestor copii bogate cunoștințe religioase, să-i lumineze cu Lumina care s-a pogorât din cer, atunci când Iisus Hristos S-a născut ca un Prunc pe pământ. A refuza copilului să facă religie înseamnă a-l împinge înapoi spre speluncile sălbatice, spre grotlele în care a zăcut omul mii de ani după ce a fost alungat din rai, înseamnă a-l împinge pe copil spre starea sălbatică din care au ieșit strămoșii noștri în urmă cu mii de ani.

Pentru viață, pentru societate, studierea religiei este tot așa de importantă ca toate celelalte materii care se predau în școlile elementare și în licee. Precum chimia, fizica, sportul și toate celelalte materii sunt necesare formării omului, la fel și instruirea spirituală,

morală și religioasă, este o componentă vitală pentru formarea omului complet, care este alcătuit din materie, dar și din spirit ca element vital. Cine oare ar mai dori să studieze matematica, fizica sau chimia, dacă într-o bună zi i s-ar propune să aleagă? Religia și Învățătura lui Iisus Hristos nu se impune nimănui de către nimeni, însă ea face mereu un apel la conștiință și rațiunea noastră a fiecăruia, chemându-i pe toții fiii lui Dumnezeu să-și cunoască originile, rostul și menirea pentru care s-au născut pe pământ. Unii ar dori să neglijeze religia, însă niciodată nu-și vor putea neglija conștiința, acel „vierme neadormit”, care va roade în veșnicie mintea, inima și sufletele celor care, în viața aceasta, au stat împotriva lui Dumnezeu. Neglijând religia înseamnă că neglijăm însăși existența noastră.

Este necesar ca părinții să fie ajutați să-și formeze copii sănătoși psihic și fizic, moral, rațional și intelectual. Copiii educați nu sunt niște ignoranți spiritual, ci sunt ființe luminate cu gândire clară, senină, ca cerul neîntunecat. Părinții au nevoie să fie ajutați de școală, să-și poată crește copiii sănătoși, credincioși, luminați, bine educați și civilizați. Pentru aceasta părinții cer ca școala să-și facă datoria față de familie, față de copii și tineret, oferind o educație religioasă generației tinere, pentru ca aceasta să nu cadă într-o gravă ignoranță materialistă.

O societate care nu va oferi copiilor o instruire religioasă, o societate care nu va ajuta pe copii să-L cunoască pe Iisus Hristos, încet dar sigur, se îndreaptă spre o îmbătrânire prematură, spre o prăbușire și ieșire cu necinste din istorie. Văzând râvna și bucuria cu care copiii se poartă la orele de religie, mi-am dat seama de extraordinara importanță a predării religiei în școală. De acest lucru constat că nu toată lumea își dă seama îndeajuns. Unii consideră că religia este o nouă ideologie, care înlocuiește ideologia marxistă, de care lumea, de bună credință, nu mai vrea să audă. Alții, de bună credință, consideră că religia este un mijloc de a întări viața morală și se întrebă dacă nu poate exista morală și fără religie. Este bine, însă, ca noi să știm, că fără credință în Dumnezeu nu există morală, adevărată morală vie, morală creatoare de valori și frumusețe spirituală. Fără credință și dragoste creștină nu există decât o morală sumbră, seacă și moartă, există doar o etică care nu încălzește și, mai ales, care nu ferește pe nimeni, nici aici, nici acum, nici la moarte, și - vă spun cu toată certitudinea - nici după moarte.

„Învățătura lui Iisus Hristos, repet, nu este o teorie, nu este o ideologie, nu este doctrină politică, ea este viața noastră aici și-n eternitate, ea este Har, ea este elementul necesar prin care omul se întreguște, devine om în înțelesul pozitiv al cuvântului”.

Încă de la începuturile sale, poporul nostru și-a creat o formă proprie de a înțelege și trăi marile evenimente din viața creștină. Astfel, la români, cel mai original mod de cinstire a Nașterii Domnului este colinda. Colinda reprezintă un mod de a ne pregăti pentru Crăciun și de a serba bucuria lui, ca întâlnire a noastră cu sfințenia și cu bunătatea lui Hristos Dumnezeu.

Colinda este o Evanghelică populară, o Biblie nescrisă a Nașterii Domnului. Readucerea în atenție a Nașterii Domnului, în fiecare an, ne arată că sărbătoarea Crăciunului este prezența permanentă a lui Hristos între noi. Colindele prezintă o valoare neprețuită prin originea și mai ales prin vechimea lor. Ele reprezintă cântecul nostru strămoșesc și una dintre cele mai vechi forme de manifestare a folclorului religios românesc. Tot Părintele Patriarh Daniel sublinia contemporaneitatea, deodată cu tradiționalitatea acestor cântări, statornicia și prospețimea acestora. Ele reprezintă legătura vie a credinței Bisericii și a iubirii ei față de Hristos-Domnul, ca răspuns al oamenilor la iubirea lui Hristos Cel veșnic, Care S-a făcut om. Colindele sunt ecoul popular, poetic și artistic al cântărilor bisericești liturgice. În colinde se arată familiaritatea oamenilor cu Dumnezeu-Copilul, cu Pruncul Iisus, Cel ce este „mititel, înfășășel, în scutec de bumbăcel”.

După cum scrie părintele Nicolae Necula în studiul „Colindele în viața și spiritualitatea credincioșilor români”, spre deosebire de alte popoare, unde colindele sunt mai mult produse muzicale artistice, colindele românești

sunt apreciate îndeosebi pentru profunzimea și valoarea lor teologică. Sunt inspirate din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, din slujbele divine, și din iconografie. Sub forma versului naiv popular, ele prezintă, de fapt, dogma ortodoxă. Nici una dintre învățăturile de bază ale credinței creștine nu este

uitată sau nefolosită în colindele noastre românești. Majoritatea colindelor au în centru persoana Mântuitorului, descriind mai ales Întruparea și Nașterea Lui. De asemenea, este prezentă în colindele românești, alături de Fiul său iubit, Maica Domnului, care ocupă un loc central în evlavia și în cultul ortodox.

Creștinilor, noi astăzi

Creștinilor, noi astăzi
Un praznic mare-avem
Ca să-l putem cunoaște
Veniți la Viflaem.
Că L-a născut în lume
Pe-acel ce-L așteptăm
Maria, Maica sfântă
Veniți ca să-L vedem.
Pe paie între vite
Iisus este străin
Să-l ducem și noi daruri
Veniți la Viflaim.
Să mergem cu păstorii
Și să îl preamărim
Căci pentru noi El S-a născut
Veniți la Viflaim.
Creștinilor, noi astăzi
Degrabă s-alergăm
Spre-a noastră mântuire
Veniți la Viflaim.
Aseară pe-nserate
Aseară pe-nserate
Fecioara Maria
În Viflaim cetate
Călătorind sosea.
Și fiind obosită
Sălaş își căuta,
Și-n Viflaimul mare
Nimenea n-o primea.
Atunci Sfânta Fecioară
Din Viflaim ieșea,
Și-n câmp, într-o poiată,
Acolo s-așeza.
Și între dobitoace,
Pe fânul cel uscat
Născut-a Preacurata
Un Mare Împărat.
Fiul începe-a plânge
Maria-L mângâia
O, nu plânge Iisus

Că Tu cunoști lumea.
Că lumea asta mare
Prin Tine s-a născut
Prin Tine și prin Tatăl
Prin Dumnezeu cel Sfânt.
La fiecare casă
S-aud colindători,
Colinda lor duioasă
Răsună până-n zori.
Trei păstori
Trei păstori se întâlniră
Trei păstori se întâlniră
Raza soarelui, floarea soarelui
Și așa se sfătuiră:
Haidеți fraților să mergem
Haidеți fraților să mergem
Raza soarelui, floarea soarelui
Floricele să culegem.
Și să facem o cunună
Și să facem o cunună
Raza soarelui, floarea soarelui
S-o-mpletim cu voie bună.
Și s-o ducem lui Hristos
Și s-o ducem lui Hristos
Raza soarelui, floarea soarelui
Să ne fie de folos.
Sus la poarta Raiului
Sus la poarta Raiului, poarta
Raiului,
Paște turma Tatălui, turma
Tatălui.
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.
Lângă ea un legănel, leagănel
legănel,
Cu un copilaș în el, copilaș în el,
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.

Colind, Doamne, colind

Păstrând și mărturisind aceleași adevăruri de credință, colindele s-au numărat printre mijloacele populare cele mai eficiente de apărare a Ortodoxiei, atunci când prozelitismul eterodox încerca să rupă unitatea de credință a ortodocșilor, pentru a dezmembra, în același timp și unitatea lor națională.

Însă, pe lângă mesajul ceresc al mântuirii, colindele au format și o școală de încurajare, de nădejde și de virtuți morale în viața credincioșilor, exprimând dragostea de oameni, întrajutorarea, smerenia, ascultarea și bu-

nătătea, cinstea, dragostea de țară, eroismul, bucuria sărbătorilor, dorința de prosperitate, belșug și pace, ca idealuri nepieritoare și caracteristici esențiale ale sufletului poporului nostru.

De asemenea, este prezentă, în colinde, natura care se bucură deopotrivă cu oamenii la Nașterea Domnului. „Florile de măr”, „florile dalbe”, „florile dintre flori” se reînnoiesc în fiecare an în mersul colindelor, căci și ele au așteptat pe Răscumpărătorul lor.

Astfel, în armonia ce se stabilește între cer și pământ, cântarea îngerilor ce vestesc pacea divină se răsfrânge în colind ca o revărsare de har ce inundă tot universul.

Și-acolo pe fân jos
S-a născut Domnul Hristos
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Îngerii din cer coboară
Staulul de-l înconjoară
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Îngerii cu flori în mână
Împletesc mândră cunună
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Pe cunună-i scris frumos
Că S-a născut Hristos
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Care cu puterea Sa
Va împărăți lumea
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Sus boieri
Sus boieri, nu mai dormiți
Vremea e să vă treziți
Casa să v-o măturați,
Flori de măr
Și masa să v-o ncărcați.
Flori de măr.
Că umblăm și colindăm
Și pe Domnul lăudăm.
În seara Ajunului,
Flori de măr
Până-ntr-a Crăciunului.
Flori de măr.
Că S-a născut Domn prea bun
Flori de măr
În sălaşul lui Crăciun,
Flori de măr
Că S-a născut Domn frumos
Flori de măr
Cu numele de Hristos,
Flori de măr.

Dar la poartă cine stă? Oare
cine sta?
Stă chiar Maica Precistă, Maica
Precistă.
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.
Copilașul când dormea, puiul
când dormea,
Maica Sfânta lin cânta
Maica lin cânta
Linu-i lin și iară lin,
Bate vântul frunza lin,
Lin și iară lin.
Adorarea magilor
Noi umblăm și colindăm,
Florile dalbe,
Pe Dumnezeu căutam,
Florile dalbe,
Alergăm si-L aflărăm,
Florile dalbe,
În iesle la boi născut,
Florile dalbe.
Vântul dulce tragă-nă,
Florile dalbe,
Pruncul de mi-L leagănă,
Florile dalbe,
Ploaia caldă Fiul scaldă,
Florile dalbe,
Neaua ninge, nu-L atinge,
Florile dalbe.

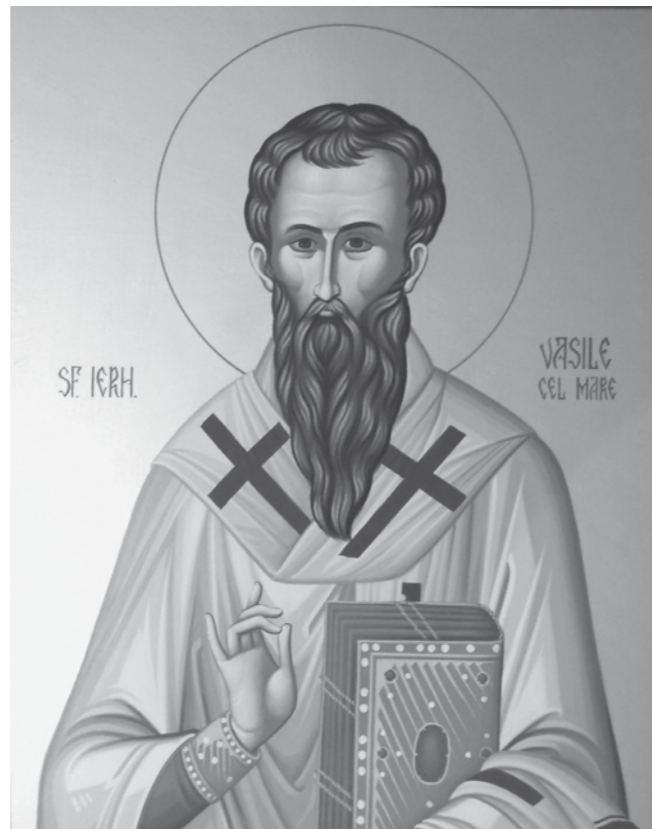
Pruncul mâinile-și întinde,
Florile dalbe,
Maica Sfânta le sărută,
Florile dalbe,
La pământ plecându-ne,
Florile dalbe,
Și noi sărutându-le,
Florile dalbe.
Bucuroși să-L prăznuim,
Florile dalbe,
Cu daruri să-L dăruim,
Florile dalbe,
Cu stele albe de flori,
Florile dalbe,
Și-o oaie cu miel prior,
Florile dalbe.
O, ce veste minunată
O, ce veste minunată
În Viflaim ni se-arată
Astăzi S-a născut
Cel fără-nceput
Cum au zis proorocii.
Mergând Iosif cu Maria,
În Viflaim să se-nscrie.
Într-un mic sălaş
Lângă-acel oraș
S-a născut Mesia.
Pe Fiul în al Său nume,

Tatăl L-a trimis în lume
Să se nască și să crească
Să ne mântuiască.
Deschide ușa, creștine
Deschide ușa creștine
Că venim din nou la tine.
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Drumu-i lung și-am obosit
De departe am venit.
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Noi la Viflaem am fost
Unde s-a născut Hristos,
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Și-am văzut pe a sa mamă
Pe care Maria-o cheamă.
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Cum umbla din casă-n casă
Ca pe fiul ei să nască
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Umblă-n sus și umblă-n jos
Ca să nască pe Hristos!!
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Umblă-n jos și umblă-n sus
Ca să nască pe Iisus
La mulți ani, mulți ani cu bine!
Mai târziu găsi apoi
Un staul mândru de oi
La mulți ani, mulți ani cu bine!

Sfântul Vasile cel Mare

Provenea dintr-o familie creștină binecunoscută, tatăl său, Sfântul Vasile cel Bătrân, a fost un renumit învățător în Pont, iar sora sa, Macrina, și fratele său, Grigore din Nyssa, au devenit, de asemenea, sfinți. Sf. Vasile a studiat la Cezarea, la Constantinopol și Atena, remarcându-se încă de tânăr prin profunde cunoștințe în filosofie, astronomie, geometrie, medicină și retorică. La Atena a legat o strânsă prietenie cu Grigore de Nazianz, care a fost întotdeauna impresionat de inteligența și spiritul său profund. Sf. Vasile a devenit apoi un strălucit profesor în NeoCezarea. Sub influența sorei sale, Macrina, Vasile se apropie mai mult de biserică, iar episcopul Cezareii, Dianius, care îl aprecia deosebit de mult, îl încurajează să accepte o slujbă bisericească. În căutarea căilor spre perfecțiune, Vasile vizitează multe mănăstiri din Egipt, Siria, Palestina și Mesopotamia. La întoarcerea în Pont, el înființează o mănăstire pe malul Irisului. Scrierile sale din acea perioadă pun bazele vieții monahale sistematice și de

Sfântul Vasile, episcopul Cezareii, este unul dintre cei mai importanți părinți ai bisericii ortodoxe și unul dintre cei mai mari teologi creștini. S-a născut în Pont, în jurul anului 329, și a murit în Cezarea în ziua de 1 ianuarie 379.

aceea Sf. Vasile este considerat părintele monahismului oriental. După moartea lui Dianius, Eusebius devine episcop și el, la rândul său, încearcă să-l convingă pe Vasile să devină preot, și în cele din urmă îi oferă o înaltă slujbă în cadrul episcopiei, care îi dă ocazia să-și arate în plenitudine deosebita sa calitate spirituală și intelectuală. În acest

timp, Sf. Vasile exercită o mare influență, atât în rândul conducătorilor imperiului, cât și al populației și clerului. El începe o aprigă polemică împotriva arianismului și a altor mișcări eretice. La 14 iunie 370, Sf. Vasile este ales episcop al Cezareii, cel mai important susținător al său fiind Grigore Nazianzus. În această înaltă funcție, el era totodată Mitropolit

al Cappadociei și Exarh al Pontului, autoritatea sa întinzându-se între Balcani, Mediterană, Marea Egee și până la Eufrat. El a depus un enorm efort la organizarea bisericii și a luptat pentru drepturile clerului, totodată punând un mare accent pe temeinica pregătire canonică și spirituală a preoților.

O mare atenție a acordat Sf. Vasile păturii sărace și a celor oprimați, inițiind nenumărate acte de caritate. Începând din anul 373, o serie de evenimente întristează viața sa, începând cu moartea fratelui său Grigore și ruptura cu Grigore Nazianzus. La acestea se adaugă situația generală din Imperiul Roman și atacurile goților. Sf. Vasile moare în anul 379, iar la înmormântarea sa participă un imens număr de creștini, evrei, păgâni, localnici și străini, ca dovadă a marii sale popularități. Scrierile sale au o mare importanță teologică și au fost traduse pe tot globul. Sf. Vasile a scris câteva cărți împotriva lui Eunomius și a arianismului în general, în care apără teza Trinității. În „De Spiritu Sancto”, Sf. Vasile tratează chestiunea Sfântului Duh și combate anumite mișcări din Macedonia, care negau existența Duhului Sfânt. El a scris de asemenea un mare număr de lucrări exegetice despre Psalmi, Isaia și Iov, 24 de predici și a ținut multe discursuri. Alte importante scrieri ale sale sunt: Regulile Monahale, Moralele, Despre Judecata lui Dumnezeu, Despre Religie și 366 de epistole, multe cu caracter dogmatic, iar altele apologetice.

Alte importante scrieri sunt Liturgia Sf. Vasile cel Mare și Molitfele Sfântului Vasile cel Mare. Sf. Vasile este unul dintre „Cei Trei Cappadocieni” (alături de Grigore de Nyssa și Grigore de Nazianz), fiind totodată și cel mai important dintre ei. Sf. Vasile este serbat pe data de 1 ianuarie și, de asemenea, pe 30 ianuarie împreună cu Sf. Ioan Gură de Aur (Chrysostom) și Sf. Grigore (Nazianzus) (Sfinții Trei Ierarhi - sărbătoare hotărâtă în 1081 de către Ioan Patriarhul Constantinopolului în memoria acestor trei mari sfinți și teologi ortodocși).

„Asta seară spre asfințit”,

EDIȚIA IV

Luna decembrie este una plină de evenimente și magie pentru credincioșii din comuna Dumbrăvița.

Din 2011, pe lista manifestărilor anuale tradiționale, alături de Festivalul Dansului și Cântecului de pe Fiscuș, Concertul de privesc din preajma Paștelui și altele, face parte și concertul anual de colinde intitulat sugestiv „Asta seară spre asfințit”, după numele unei colinde vechi și autentice din Dumbrăvița. Și în acest an, Parohia Dumbrăvița, preot Bogdan Ciocotîșan cu sprijinul Primăriei, Căminului Cultural și bineînțeles a UAC Europe și Asociației Nemus vor organiza evenimentul devenit deja tradiție.

Astfel, în 21 decembrie, de la ora 16, toți credincioșii sunt invitați la concertul tradițional de colinde „Asta seară spre asfințit”, care va avea loc la Căminul Cultural Dumbrăvița. Concertul va reuni toate corurile și ansamblurile din comună și, nu vor lipsi nici invitații surpriză.

SUPERSTIȚII DE ANUL NOU

Se crede că Anul Nou trebuie să te prindă cu haine noi pentru că în următoarele 365 de zile să primești cât mai multe cadouri. De asemenea, pentru un an norocos și plin de iubire, sunt de preferat hainele roșii, roșul fiind considerat culoarea veseliei și a dragostei.

În noaptea dintre ani și pe 1 ianuarie nu se plânge. Tradiția spune că aceia care plâng în prima zi a anului vor avea un an cu evenimente triste.

Cine este politicos și manierat de Anul Nou va fi tot timpul așa, de aceea se spune că în noaptea de Revelion trebuie evitate atât discuțiile în contradictoriu și limbajul licențios sau brutal, cât și povestirile cu fantome sau morți. În afară de faptul că nu sunt deloc plăcute, acestea atrag și ghinionul.

În mai multe țări, printre care și România, oamenii nu împrumută bani,

bijuterii sau alte obiecte de preț în prima zi din an și nici nu plătesc datoriile sau taxe, nu duc gunoiul și nu oferă daruri, toate acestea fiind semne de sărăcie în anul ce abia începe. Unii merg chiar mai departe cu superstiția și, dacă sunt nevoiți să scoată ceva din casă, cheamă pe altcineva în acest sens.

Americanii obișnuiesc ca la cumpăna dintre ani să lase toate ușile și ferestrele deschise pentru ca anul vechi să plece imediat și să facă loc celui nou.

De asemenea, se spune că, pentru un an îmbelșugat, este bine ca la miezul nopții pe masă să fie pahare și farfurii pline, iar fiecare membru al familiei să aibă bani asupra sa. Paharele, farfuriile și buzunarele goale sunt semnele unui an sărac, consideră superstițioșii.

Tot de veselă se leagă un alt semn de rău augur pentru anul ce vine. Se spune că dacă speli vasele în prima zi a anului,

cineva drag va muri. Mai zeloși, unii nu își spală nici părul pe 1 ianuarie.

Deși puțini agreează ideea, se spune că aceia care lucrează în prima zi a anului au mai multe șanse de a avansa în carieră în perioada următoare. Însă, paradoxal, să demarezi un proiect de amploare în acea zi este curat ghinion.

O practică păgână s-a menținut până astăzi, modalitatea de punere în aplicare fiind însă diferită. Societățile arhaice credeau că spiritele malefice se tem de zgomote puternice și de lumină și, de aceea, în noaptea dintre ani, aprindeau focuri mari și făceau zgomot pentru ca în anul ce vine să fie feriți de rele. În zilele noastre, focurile și tobele au fost înlocuite cu artificii, petarde și pocnitori care marchează trecerea într-un nou an fără ghinioane. Și clopoțelii sunați cu putere la miezul nopții alungă spiritele rele.

Dacă nu doriți să fiți datori tot anul ce vine, încercați să vă plătiți datoriile până la miezul nopții.

În sudul Statelor Unite se crede că un semn de noroc pentru tot anul este dacă în prima zi din ianuarie se consumă fasole cu bobul negru. Se mai spune că norocos va fi de două ori mai mult acela care gătește fasolea.

Sub vâsc sau nu, sărutul este obligatoriu în noaptea de Revelion, dacă doriți să aveți parte de afecțiune în anul ce vine. În caz contrar, veți avea un an cu puține satisfacții sentimentale.

O altă superstiție spune că e bine ca, în prima zi a anului, să nu ieși din casă decât după ce deja ai primit un musafir care nu trebuie să fie blond sau roșcat, să aibă platfus sau strabism și nici sprâncenele împreunate, pentru că aduce ghinion.

„Dumnezăule` preabun,
Trimite-ne de Crăciun
Pă` pământul păcătos
Pacea Domnului Hristos!
Sănătoși la primăvară
Să ieșim cu plugu` iar
Și cu oile pă` lunci,
Bucurie păntru prunci.
Lasă Doamne soarile
Să ardă ogoarele,
Să deschidă mugurii
Să să coacă strugurii.
În tăte` livezile
Să pască cirezile,
În tăte` grădinile
Să zboare albinile
În tăte` pădurile,
Să să cocă murile,
Păstă` tăte` moinile,
Să răsune doinele!
Pune Doamne pă răzoare,

Tăt de-un fluture și-o floare,
Și în traistă la săraci,
Tăt un măr și doi colaci!
Dă-ne Doamne lună plină
Și viață mai senină!
Limpezăște văile
Și ne-ndreaptă căile!
Iar nouă păntru colindă
Să ne scotă gazda-ntindă
O iagă și colăcei
Ca la Cana Galilei!
Nu că noi am fi săraci,
Și umblăm după colaci,
Da noi știm că din bătrâni
Așe-i legea la români,
Să să bucure tăt satu,
Că s-o născut Împăratu`
Ce le-aduce fericire,
Pace și buna voire,
La anu și la mulți ani!”